Deute pendent amb Josep Bosch

"És hora que institucions i entitats descobreixin la potència seductora d'en Piculives"

"Ha estat un dels talents artístics més potents, singulars i oblidats de les nostres comarques"

Va néixer el 17 de novembre del 1937 a Arbúcies, va morir el 18 de gener del 1998 a Girona. Tenia seixanta anys. Ara, quan es compleixen vuitanta-un anys de la seva arribada al món i vint del seu traspàs, potser és l'hora de recordar que aquell fill del Montseny i la Selva, que es va iniciar com a carrossaire i es va fer soldador, ha estat un dels talents artístics més potents, singulars i oblidats de les nostres comarques. Un esperit lliure que sabia que el dolor i la festa anaven agafats de la mà, i sense renunciar a la vida, ni a la solitud, l'amor o la mort, va deixar un missatge d'esperança per a molts joves que el vam descobrir com un artista en qui la passió s'imbricava amb la vida, i la llibertat no era quelcom fútil sinó un camí per avançar.

En el catàleg de la seva primera exposició (maig del 1972) a la Gàbia, en Josep Tarrés el va presentar com un "picapedrer de catedrals", però ell deia que era un treballador de Dragados y Construcciones, que feia deu hores al dia i aprofitava el temps mort per fer escultures de ciment, que eren les úniques que es podia permetre mentre va viure en un pis. Alguns crítics i col·leccionistes van anunciar que més que un escultor era una força tel·lúrica, la plasmació del mite del bon salvatge, que, sense mitjans i tan sols amb el talent, sabia transformar la pedra, el metall o l'argila en una obra carregada de sinceritat i imaginació. Si repassem l'entrevista que, mentre seves filles, l'Anna i la Carme, que tenien sis i cinc anys, jugaven al seu voltant, li va fer la Maria Alonso i aquell dia es va publicar a Los Sitios, ens trobem que sota un títol amb influències dadaistes "Soldador que esculpe o escultor que suelda", en Josep Bosch i Puy –descendent de can Piculives, una casa amb premsa d'oli de la pujada del castell d'Arbúcies– assenyalava que entre les seves obsessions hi havia el dolor, la família, la maternitat o la ironia representada pel davantal d'una minyona que va esdevenir manifest fundacional.

En Puculives va ser elogiat per la formació autodidacta i l'esperit arrelat a la terra. Com va escriure Gloria Granell: "Art i vida eren un tot indesllligable, ja que no creava per comercialitzar la seva obra, sinó per gaudir realitzant-la." Juntament amb la seva primera dona, la Jovita, va recuperar una masia a Sant Martí de Llémena, un refugi per a ell, la família i també l'estudi on van néixer grans obres que li van donar prestigi i popularitat. Allà van créixer les filles, i allà l'artista esdevingut personatge públic, popular, va convertir l'hospitalitat i la festa en un frenètic viure la vida que va encomanar a amics de l'ànima però també a una complicada fauna enlluernada per la seva figura de guru contracultural alliberador de misèries i frustracions. Podríem parlar de majordomes i de dides, d'estades semiclandestines a les Gavarres i a l'Alta Garrotxa, del Drac entre Oix i Beget, de les rotundes i acolorides segadores, de la comunió amb la natura i de la lluita interminable per intentar trobar un equilibri entre el personatge i la pròpia realitat, però aquests no són sinó apunts al marge. Allò fonamental és que Josep Bosch va ser quelcom més que un artista particular, va ser un geni sense equipatge –el dia que es van escampar les seves cendres al cim de la Mare de Déu del Mont, de cop i volta el cel va passar d'assolellat a negre de tempesta– que no ha de caure en l'oblit. Des que el 1999 es va impulsar l'associació d'amics d'en Piculives, s'ha batallat per donar-li el reconeixement que li caldria. Glòria Granell ha fet inventari de l'obra, s'ha redactat un projecte d'exposició itinerant que pugui viatjar a tots els indrets on va viure, s'ha parlat amb institucions i entitats per buscar finançament, s'ha anat a parlar amb l'Ajuntament d'Arbúcies per poder situar una obra seva al poble, però per ara tot ha estat en va. Potser ja és hora que institucions i entitats s'esforcin per descobrir la potència seductora d'un artista que es va situar per sobre dels convencionalismes. La dama de la Garrotxa domina la vall de Mieres, en Jaumet toca el flabiol en una plaça d'Amer, al menjador de can Hereu, a

Vilobí, la maqueta inèdita d'una dida espera créixer i ocupar un espai públic que doni a conèixer un artista universal a les noves generacions. Aconseguir-ho és el deute pendent que tenen Girona, Arbúcies, Catalunya, amb Josep Bosch i Puy, Piculives.

Publicat a:
-El Punt Avui. Girona 19-11-2018, Pàgina 43

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1505145-deute-pendent-amb-josep-bosch.html